

Cita a les 9

- Un fet de desfets -

21:00h

L'enginyer caminava a contravent, encorbat i amb les mans a l'abric. Al seu voltant es movia tot i una xisclada recorria els carrers del poble. Li faltava l'aire de caminar en pujada i de lluitar contra el vent. Va prometre un cop més deixar de fumar, i va encendre un cigarret per esperar-la.

21:05h

L'Anna arribava tard a la seva cita. Havia deixat els nens a casa de la seva sogra, i el Joan, el seu marit, estava de guàrdia. Va somriure, li feia il·lusió tornar a veure l'enginyer aquest de la nuclear, era simpàtic, però estava casat, bé, de fet, ella també ho estava... amb un policia ignorant i alcohòlic. Ja no sabia com aguantava l'avorriment que li provocava i les seves follades de peix bullit.

21:15h

L'enginyer va trepitjar amb impaciència les restes del seu cigarret, l'Anna arribava tard. Encara que... amb aquell cul... li perdonava tot. Se li començava a ficar dura pensant en l'Anna ballant amb ell al *xiringuito* i després follant a la platja. Intranquil, escoltava sorolls al seu voltant que no eren els del vent. Va decidir, per la seva tranquil·litat, que eren animals de la zona, però no n'entenia d'això i no estava a gust, a més, li arribava de tant en tant un olor de putrefacció molt desagradable. Va encendre un altre cigarret.

21:20h

En aquell carreró no hi havia llum i l'Anna no hi veia res. Caminava a prop de la paret, entre les ombres, coneixia molt bé el poble, sabia que li quedava poc per arribar a la cantonada i trobar llum. Notava presències i s'esgarrifava per aquesta por irracional, com quan era una nena. Ja el veia. Aquell imbècil estava fumant i revelava la seva presència. Va pensar en follar-se'l i després enviar-lo a pescar tonyines a Tivissa.

21:20h

En Joan lluitava contra el vent per tancar la porta del bar. Finalment ho va aconseguir, no sense que la porta fes un gemec de decepció en perdre la batalla. El Pere i ell necessitaven estirar les cames i prendre un cafè o es quedarien adormits al cotxe patrulla.

El Joan tenia ganes d'un whisky però no devia. Va seure al tamboret i va demanar un tallat. El Pere va fer el mateix. Es van mirar amb complicitat, seria una nit de guàrdia llarga i avorrida.

El cambrer seguia llegint el diari i semblava que no tenia ganes de treballar. El Joan es va ficar nerviós, li arrencà el diari de les mans mentre deia – Puc?- El Cambrer va riure sense ganes i es va aixecar lentament a preparar la comanda. Aquest cop, el Joan perdia la batalla contra el whisky, no resistia més. -Escolta... fica'm un *xupito* de JB amb el tallat. No! Millor fica'm un JB amb gel i un cafè sol.- Va dir.

Va desplegar els fulls del diari i va repassar indiferent les notícies de sempre, que li estaven resultant irritants, però de sobte va trobar un article relacionat amb el poble.

-Pere! Escolta! Es veu que dimarts passat uns muntanyistes van trobar els cossos morts d'un 15 ovelles a dalt del Cabrafiga, estaven mig devorades i sense una gota de sang.-

Sota la notícia, a algú se li havia acudit parlar sobre Pratedip i la llegenda dels Dips. -

Quina estupidesa- tothom creu en ells pero saben que no existeixen, la paradoxa de totes

les supersticions.- Va pensar el Joan.

El cambrer es va posar blanc. El Joan no li va donar importància i va voler començar amb el cafè perquè no es refredés, però es va refredar perquè va començar pel JB.

21:25h

L'enginyer sentia passos llunyans, era ella. Li pujaven les palpitations, l'invadia un desig bestial de tenir-la entre els seus braços. Va sortir del seu amagatall i va anar cap a ella. El primer petó va ser brutal. Les dents van xocar i un brunzit li va omplir el cervell. Va perdre el control. Li va fer un altre petó. La va mirar fixament als ulls. Amb una mà li va agafar els canells i se les va portar a prop del cul. La seguia mirant fixament i mentre, amb l'altra mà, explorava el seu cos i els seus pits per dins la camisa.

Ella li aguantava la mirada i amb això li donava permís per a tot. L'enginyer va pessigar-li els mugrons i se li van aclucar els ulls de plaer. La va tornar a besar. Queia en un món estrany. Els seus gestos, els seus llavis entreoberts, feien d'ell un esclau que a la vegada es sentia amo, i li agradava. De sobte, va tornar aquella olor tan estranya.

21:30h

A l'Anna li encantaven aquells petons, estaven connectats, li tremolaven les cames i se li estaven mullant les calces. L'enginyer li aguantava els canells amb força i la dominava amb el seu consentiment. L'Anna el va endinsar entre els arbres, li volia fotre un clau allà mateix, i després ja anirien a aquella casa antiquada que utilitzava per reunions familiars els diumenges.

L'Anna va estrènyer l'enginyer contra ella per sentir el seu embalum, que volia sortir del pantaló. Va agafar les mans de l'enginyer i les va guiar pel seu cos. Va patir una mica mentre l'Anna el torturava amb preàmbuls. Per fi, li va portar la mà sota la faldilla cap

al seu cony. L'Anna estava molt calenta i mullada, va gemir per fer-li entendre que volia més. El va besar, el va mossegar. Estava impacient per menjar-li la polla. Es va sorprendre a ella mateixa de sentir-se tan desenfrenada i excitada. Feia temps que no es sentia així. Mentre, la lluna brillava plena i esplendorosa per sobre les muntanyes de Pratedip.

Li va baixar els pantalons, es va ficar de genolls i li va menjar la polla sense miraments. Quan ja el tenia a punt de caramel va parar sobtadament i prenent-lo per la solapa de la camisa es va estirar a terra portant-lo al damunt d'ella. Ja s'havia tret les calces mentre s'estirava i esperava impacient amb les cames obertes que l'enginyer se la fiqués amb estil.

La va encastar. L'Anna no volia que s'acabés aquell immens plaer. Estaven tan mullats i calents que li va fer por que ell es corregués massa ràpid. L'Anna, abandonada a la seva part més salvatge, li deia bogeries descontrolades a l'oïda mentre l'envestia.

L'enginyer, incòmode perquè notava que se n'anava a córrer, va decidir canviar de posició per distreure la ment. Amb la destresa d'un bon follador va canviar de postura entre les ombres. Seguint de genolls, va incorporar el cos i agafant les cames de l'Anna, seguia bombejant-la com un bon mascle, era estrany, estava tan fosc que no es veien, només es sentien.

L'orgasme de l'Anna va començar a venir. Venia lent i de lluny, però poderós com un tsunami. - Què? Per què pares? Què ha passat? - Va preguntar de sobte.

El tio havia fotut una sacsejada enorme i havia parat. Notava un líquid calent que queia sobre ella. Estava fosc. L'Anna no entenia res. - T'has corregut? - Estava empenyada per la tallada de rotllo però una mica confosa. No hi havia resposta. Va agafar el mòbil de la butxaca de la gavardina. Va utilitzar l'aplicació de la llanterna per mirar al seu voltant.

Un crit aterridor va trencar la nit en dos.

L'enginyer la mirava amb els ulls fixos, sense vida. Li brotava sang del coll a pressió. Ja no tenia llavi inferior, ni barbeta, se li veia la faringe. Semblava que li havien arrencat d'una sola mossegada.

El seu cos estava caient sobre ella a càmera lenta. Darrere, un gos bavejant sang li ensenyava les dents. Amb esforç, va empènyer el cos de l'enginyer sobre el gos. Es va aixecar i va córrer per la seva vida. El seu instint de supervivència portava les seves cames camí amunt amb una força i velocitat desconegudes.

21.40h

El tercer Whisky. A partir d'aquell moment el whisky el prenia a ell. Un vapor agradable invadia el seu cap.

L'Anna es mosquejava amb ell cada dia, però ell no podia parar. El més segur és que hagi buscat a algú per estar aquest nit, sempre ho feia, ja esbrinaria qui era i el faria fugir.

El cap del Joan donava voltes al voltant de l'Anna, els nens, la seva mare... tot el poble devia saber que ell era un desgraciat i que l'Anna es follava a altres païos. La quantitat de merda que havia d'aguantar de tota la família era impressionant. El tenien amargat, era un cercle que no acabava i en el fons sabia que ell també els amargava.

Seria un covard tota la vida? Què podia fer? Marxar? Demanar el divorci? Matar-la? De vegades se li passava pel cap. Alguna vegada s'havien pegat. Era estrany perquè l'estimava. La majoria del temps la ignorava. Feia mesos que no follaven. El Joan volia parar de pensar, es va quedar amb la mirada fixa i buida. El Pere va interrompre els seus pensaments. - Joan! Vaig a pixar. Vigila la ràdio.-

El Pere era molt bon paio, s'enfadava una mica quan bevia però era molt tranquil.

Passava molt per casa, miraven el futbol i es quedava a sopar. De sobte, la ràdio sonava al món real. El Joan es va sobresaltar i es va ficar en acció.

21:40h

El cos de l'Anna era una bomba d'adrenalina, anava directa a la torre per trobar un lloc on no la poguessin agafar aquelles criatures. Els Dips corrien amb poca destresa, panteixaven darrere els seus talons, respirant com uns tuberculosos terminals. Aquella olor infernal la perseguia. Quasi arribant a l'altar de Santa Perpètua, que protegia el poble, on pensava enfilarse per protegir-se, se li va creuar una d'aquelles criatures inesperadament tallant-li el pas. En qüestió d'un segon, es va veure llançant-se al buit per un barranc per salvar la vida, sense cap altra alternativa, i caient al mateix punt on havia començat tot, al costat de les restes de carn de l'enginyer. Era una caiguda de 9 metres i mil anys. Va tocar el terra amb violència, es trencà alguna cosa perquè ja no es podia moure però l'adrenalina amagava el dolor. Ràpidament va pensar en el mòbil i va palpar el terra al seu voltant amb desesperació. 012.

21:50h

El Joan, sentint-se important i simpàtic sota la influència de l'alcohol, va respondre la ràdio com si fos l'heroi d'una pel·lícula d'acció. El Pere ja sortia del lavabo i ja quasi sortien del bar per anar a mirar el que li podia estar passant a aquella dona que havia trucat per no sé què d'uns gossos. Potser era la boja aquella del poble que trucava de tant en tant per cridar l'atenció.

El Joan estava content, el tercer JB li anava pujant. A mig camí, pujant a la torre, van trobar molt de moviment a un bancal, sentien crits. Van parar i van apuntar al bancal amb els llums del cotxe. No es veia massa clar el que passava. El Joan va manar al Pere

que es quedés al cotxe. El Joan es va apropar amb una llanterna i la pistola a la mà. Tremolava. Va disparar al cel per espantar a tots aquells animals bojós que intuïa i van dispersar-se per la foscor. Va apuntar la llanterna, va reconèixer l'Anna ràpidament, el seu món es va bolcar. Les restes de l'enginyer amb els pantalons baixats, l'Anna mig morta, encara conscient. Aquells animals que volien tornar per acabar el seu àpat. -

Anna. -

El Joan va entendre l'horror de la situació en un segon. L'Anna ja no podia parlar, emetia uns gemecs horribles, lluitava per respirar. Estava trencada, mig menjada. Quedava un Dip que no s'havia espantat i encara devorava l'enginyer, aliè a tot. El Joan, boig, trastornat, desesperat, ferit i estripat es va dirigir tremolant cap a l'Anna, que encara el podia veure i sentir:

- Mira el que has fet. Això és un càstig del Diable. Mira el que has fet. Es culpa teva.

Ets una mala puta.-

L'Anna el mirava. Impotent, des del silenci. El Joan, amb la cara de pedra:

- Jo també et castigaré, desgraciada! Mira el que em fas fer, Mira! Et pensaves que era un maricó, un imbècil, doncs mira, Sorpresa!-

EL Joan va aproximar la seva cara distorsionada a la mirada de l'Anna, a aquells ulls blaus que encara veien i a aquelles orelles que encara sentien dins d'aquell cos obert.

Menjar de gos. La va apuntar amb la pistola i li va dir, clavant-li la mirada:

- No et faré aquest favor. No et lliuraré. Ens veiem a l'infern mala puta.-

Es va guardar la pistola i va caminar fins al cotxe mentre els Dips tornaven a acabar el seu àpat. La va deixar allà, pels Dips, el diable, i la puta mare que els va parir a tots.

22:00h

El Joan va tornar molt ràpid al cotxe, un Dip venia al darrere. El Dip va xocar contra la finestra mentre la tancava. Des de dins del cotxe es sentien els sorolls inhumans del caçador estripant la presa. El Pere no sabia molt bé què pensar i tenia ganes de vomitar, es sentia fora de tot l'assumpte i no sabia què fer. Començà a parlar i a preguntar el que havia de fer amb nerviosisme. El Joan no contestava, la seva mirada estava perduda. De sobte es va girar, i va posar el canó de la pistola al cap del Pere:

- Calla la puta boca. Si et mous, disparo.-

El Joan va prémer la pistola amb força fins a fer-li mal per què sabés que no bromejava. A l'exterior, un desastre d'ombres sagnants. Eren espectadors d'un “*drive in*” a Califòrnia. Es va acabar el banquet. Els Dips marxaven a poc a poc deixant les restes del que van ser una vegada l'Anna i l'enginyer.

Els policies ja només sentien les seves pròpies palpitations a dins del cotxe. El Joan va apartar la pistola del cap del Pere. El Pere va intuir el que anava a passar. Va cridar.

-NOOOOOOOOOOOOOOOO!!!!!!-

Massa tard. EL crit es va confondre amb el tret. El Joan va caure sobre el volant del cotxe i va quedar en una posició impossible. Un forat li travessava la boca i li arribava al sèptim xacra.

Olor a tir. Sordera de tir. El Pere, sol. No es sap quant de temps es va quedar al cotxe mirant fixament els crèdits d'aquella pel·lícula macabra, la llegenda dels Dips estava més viva que mai.